

ваме дърва и камъни за новата кжша! Сепна се ратаятъ, наистина, — господарътъ се канѣше отдавна да си прави нова кжша и само чакаше да се стопятъ снѣговетѣ, за да прекара дървета, камъни, тухли!

Но докато да се усѣти ратаятъ, изчезнаха и воловетѣ, и господарътъ му. Изведнажъ предъ него се откри широкъ, ясенъ просторъ. Кждрави ниви весело се люлѣха подъ вѣтъра. Седи той въ колата, вървятъ воловетѣ, люшката ѣвесело глави, опитватъ се да влѣзатъ въ нивитѣ но той не имъ дава, пободва ги отвреме-навреме съ остена да вървятъ изъ пжтя.

Нѣкжде изъ далечината напредъ се показаха лястовички — загледа се въ тѣхъ. Изведнажъ го сепна изъ далечината назадъ гласътъ на господаря му: „Какво си се зазѣпалъ, не видишъ ли, че воловетѣ изпогазиха нивитѣ?“ Стресна се ратаятъ, вдигна остена да изкара воловетѣ, които се бѣха юрнали въ нивитѣ. Но изведнажъ изчезна всичко и — той се видѣ съвсемъ самъ срѣдъ полето. Нѣкжде кукаше кукувица, пѣха чучулиги, брѣмчеха пчели, обаждаха се пѣдпѣдъци, цѣлото поле като че пѣеше. Наведе глава и се заслуша унесено ратаятъ. Изведнажъ яка ржка го хвана за ухото, задърпа го, цѣлъ го разтърси — и позна ясно гласа на господаря си, който изъ невидѣлица го връх-

летѣ и тукъ: „Накривилъ си вратъ като дивъ пѣтелъ, слушашъ кукувицитѣ и пѣдпѣдъцитѣ, само менъ не слушашъ. Забрави ли, че щѣхме да закараме на панаира куцото конче? Нищо и никакъвъ циганинъ можа да ни излѣже! Сега ние ще трѣбва да намѣримъ нѣкой поглупавъ отъ насъ — да му го продадемъ...“

Изъ цѣлия просторъ прокѣнтѣха звѣнци — и господарѣътъ като че хвърхна и се запилѣ съ тѣхнитѣ звукове. Но духна вѣтъръ отъ друга страна — довѣ пакъ сжщия гласъ: „Откога квичатъ прасетата!... Изгризаха отъ гладъ прѣчкитѣ на кочинитѣ! А ти кжде си да имъ забѣркашъ ядене?...“

Изведнажъ ратаятъ се сепна и се събуди. Единиятъ волѣ кротко